

דפי יגור

יום ו', כ' בטבת תשפ"ו, 9.1.2026, גיליון מס' 5088

1. טיוטת תקציב 2026

יעל שמשי: אם 70,000 ש"ח בדואר זה "הוצאה גדולה", למה מסבסדים את הברכה ברבע מיליון ש"ח? אולי נוקי צודק וצריך להפריט את הכול ודי. מתנגדת למימון עליית שכר בענפי השירותים דרך משי"א, שהענפים יממנו את עליית המשכורות.

רמי פלג: למדנו שנושא הברכה מאוד רגיש ולכן אנחנו עושים את זה בזהירות. אפשר להציע לממן את סניף הדואר מההקצאה לברכה. אם תהיה הצעה כזאת, היא תעלה להצבעה. לגבי הממ"דים, לא רצינו להגיד במפורש, כי זה מעכב את ההצבעה וצריך להתקדם. אם ניגור לינואר עם תקציב 2025 גם המיליון וחצי האלה לא יהיו. יש לנו עניינים לא סגורים, גם בממ"דים, לגבי כמה משתתף החבר, גם בליקויים בבאר ובמשתלה, גם במקדמות בשכונת הברכה, בואו קודם נשריין את הכסף ואז נחליט בדיוק איך נשתמש בו.

שאלה: ביחס ל"קרן המילואים" לערבות ועזרה הדדית, נאמר בחוברת השינוי, שאחרי שיצטברו שם מיליון וחצי ש"ח, יוחלט על ההמשך. בינתיים הצטברו שם כמה מליונים, האם לא כדאי לעצור בינתיים את הגבייה.

אודי קינן: מדי חודש מתווספים לקרן 66,000 ש"ח. כזכור, מלבד "העזרה ההדדית" יש בקרן מגירות נוספות (סיעוד), אנשים בעלי צרכים מיוחדים, שעדיין רחוקות מלהתמלא.

אהוד כוכבי: דיברתי ביוזמתי עם מזכיר התנועה הקיבוצית. הוא אמר לי, "בתנועה מודאגים מהמצב החברתי של יגור", בעיקר בגלל משבר מנהיגות. התקציב שלפנינו מוטה ומבוהל, מציע לבדוק אותו מחדש. יגור לא לקחה כמעט הלוואות בשנים האחרונות. החוב שלה, ביחס לגודל, קטן יחסית. ואם מה שמפריע לקחת עוד הלוואות זה "החוב לחברים", תורידו את הריבית ותקטינו אותו. אפשר גם שלגין תלויה כסף ליגור. בכל נושא המרכיבים העיקריים הם אחריות וניהול. יש אצלנו בעיה בלקיחת אחריות ובניהול ולראיה אירוע מגרש החניה בשכונת ההר, ואירוע הגשר בשכונת הברכה, שלא הוקמו, אחד שהתחילו והפסיקו ואחד שרצו להתחיל מייד בלי דיון ובלי מקורות. מגרש המשחקים החדש בשכונת המשתלה הוקם, כשאין כלל ילדים צעירים בשכונה. מקרן המילואים יגור משכה עד עכשיו בין 100 אלף ל-120 אלף ש"ח בשנה. לכן אני מציע לא לתת 800,000 ש"ח לקרן, להעמיד אותה על 3 מלש"ח, ולהקצות 2.5 מלש"ח לממ"דים.

הדבר הכי דחוף היום ביגור הוא בנייה לצעירים. בבית האולפן היה צריך לסיים עד יוני תכנון דירות לצעירים. התוכנית נעצרה, והכניסו לשם את כיתה ו'.

התפקיד הכי חשוב היום ביגור, בלי להגזים, הוא מנהל הבניין, כזה שאחראי על כל פרט ופרט. אין היום מנהל כזה. ביקשנו מזמן, דוד ילין ואני, להיפגש עם הנהלת יגור ולדבר על בניינים במצב קיצוני, לא נפגשו איתנו כלל.

לממ"דים הוקצו 13 מלש"ח במהלך השנים 2024-5, שנוצלו בשכונת הברכה. אני הצעתי ליגור מזמן, שהפרוייקט יימסר לחברה טובה ואמינה, שבונה בשיטה מהירה ובטיחותית הרבה יותר, ומתאימה למיקומנו על "שבר יגור". יגור העדיפה בלי לבדוק כלל קבלן אחר. בינתיים אותה חברה שהמלצתי עליה בנו

רמי פלג: בעקבות האסיפה הקודמת נפגשו ההנהלה והוועד עם חברים שהעלו הסתייגויות. דורון ס"ט הסתייג מסעיף חיזוק מבנים, ביחס לשני מבנים בשכונת ההר שטרם הוזקו. היו התנגדויות להקצאת מיליון וחצי ש"ח לטיפול בליקויי בנייה בשכונת הבאר והמשתלה. קיבלנו את ההסתייגות והחלטנו להשאיר כ"סעיף בינוי כללי". אחרי שהתקציב יאושר, נקיים דיון על הסעיף הזה, וגם בהקשר לממ"דים. עמוס פרליס, כזכור, הציע, ששליש מהסכום יאושר לשכונות הנ"ל, על פני שלוש שנים, והשאר יוקצה לממ"דים. קיבלנו את ההצעה של עמוס להקטין את מס הקהילה ב-25 ש"ח. כמו כן הוכנה והוצגה טבלה, על פי בקשת חברים, שמראה לכל משפחה כמה יעלו לה הקיצוצים. מכל מקום גם ההצעה הערב היא עדיין טיוטה. אנחנו ממשיכים לחפש היכן ניתן לקצץ עוד.

ביחס לסבסודים, גם בהצעה הזאת, הורים לתינוקות עדיין מסובסדים קרוב ל-30,000 ש"ח בשנה, גם הילדים בחינוך המשלים מסובסדים ב-15,000 ש"ח. לגבי הדואר, כאמור, לא מדובר בביטול השירות לגמרי, אלא צמצום שלו לקבלת חבילות ושליחת דואר. מי שרוצה להשאיר את השירות על כנו, בבקשה שיראה מאיפה אפשר לקצץ 70,000 ש"ח לאפשר זאת. אנחנו עדיין דנים בשירות "יוסי אמבולנס".

אלה השינויים בתוכנית שהוצגה באסיפה הקודמת.

נוקי נויפלד: בשנים האחרונות העסקים העבירו 24-26 מיליון ש"ח בשנה. זה גודל השמיכה. זה מה שיש. ההוצאות שלנו הרבה יותר גדולות. המשכורות ברובן הולכות לחברים, והעסקים מכסים את "הבורות". זה "הדיבידנד" שאנחנו מקבלים כל שנה מהעסקים שלנו. הדיבידנד הזה משקף, שיגור עדיין לא החליטה שהיא מופרטת. קבוצות שונות מושכות לכיוונים שונים וזה טבעי ולגיטימי. אפשר היה לקחת את הסכום למעלה, לחלק ב-780 חברים, כל חבר יקבל 32,000 ש"ח. בארבע שנים כל זוג היה צובר רבע מיליון ש"ח, ואז היה מחליט אם הוא רוצה להוציא על בריכה, חדר אוכל או חוגים לילדים. אנחנו לוקחים את הכסף שמים בקופה, אומרים: "מה ששלנו שלנו - ושהבור יכסה את עצמו". זה לא עובד ולא יעבוד יותר. ולכן הצורך בקיצוצים דרמטיים. הממ"דים, היו אמורים לעלות ליגור, אילו החברים היו משתתפים ב-150,000 ש"ח, כ-15 מיליון ש"ח. אין ליגור את הכסף הזה, ולכן אי אפשר לצאת לדרך. מצד שני הפרוייקט מאוד חשוב ואסור לוותר עליו. אני מציע (וזה לא סותר את הדברים של שלמה מורן ועמוס פרליס בנושא), שיגור תקצה מיליון ש"ח, ונקדם את הבנייה, בהתחלה בשכונת הסילו. כמובן, החברים ישתתפו. שכונה קטנה, בסך הכול 20 יחידות. עשינו שם עבודה טובה בתכנון הממ"דים, וזה צפוי להיות יותר קל ופשוט משכונות אחרות, ואולי לא נצטרך את כל המיליון שנקצה. אם נתחיל נוכל להתפשט גם לשכונות האחרות בעתיד.

שלמה מורן: ההצעה של רמי למעלה בדבר "סעיף בינוי כללי" לא מספיק מפורשת. היא לא אומרת בפירוש, שמדובר בהתחייבות לבניית ממ"דים. אני מציע שהסעיף הזה, כולו, יהיה צבוע לטובת הממ"דים.

תוך שנה(!) שכונה בקיבוץ עין כרמל ובונים בבארי! כבר שכונה שנייה ובעוד 11 קיבוצים, כשאצלנו הבנייה עולה כבר בפועל הרבה יותר. הם ביקשו להופיע ישירות בפני הדיירים ביגור, ולא נענו. הבנייה מתנהלת בעצלתיים, לדיירים מעלים את המחיר, ואין בעל בית אלא יש "מינהלת", שלא הצלחתי להיפגש לשיחה של ממש עם אף אחד מחבריה, ואין אחד שהוא האחראי! כך גם נבנו שכונות הבאר והמשתלה עם כל הליקויים. במקום 13 מלש"ח שהוקצו בתוכנית לתשתיות בשכונה, יוקצו בפועל 24 מלש"ח, חריגה צנועה של כ-90%... בנושא זה לא ניתנה שום תשובה והתייחסות גם בדיוני ההמשך וזהו "הפיל שבחדר" שמשפיע על כל התקציב.

אודי קינן: תגובה - יגור אישרה מסגרת תקציב ראשונה בטרם תכנון על פי 250,000 ש"ח ליחידת דיור. המחירים באומדן הם 17 מיליון ש"ח לשלב א' ועוד כ-3 מיליון ש"ח בשלב ב' (גמרים בשכונה). הפערים נובעים מסעיפים שהוחמרו מאוד בשנים האחרונות, כגון מענה לניקוז, וכן סוגיות נוספות כגון קירבה לבאר שמצריכה התייחסות. במסגרת הפרוייקט כלולות גם עבודות תשתית משמעותיות בתחום המים והחשמל, אשר קשורות ליגור ותאגידה. לצערנו, המחירים בארץ לפיתוח תשתית שכונות הם אכן סביב 450,000 ש"ח ליחידה ומשקפים עלייה חדה כפי שנחווית גם במחירי הבנייה בארץ.

אהוד כוכבי: חסר בדיון הזה דיווח על הקופות הקטנות בתאגידים.

מתבקש פיקוח הדוק יותר על השימוש ברכבי הקיבוץ, ושהקיצוצים יהיו גם במשכורות המנהלים. עם כל הביקורת שלי על הניהול, יש לי גם מילה טובה לניהול טוב ביגור, לדוגמה: בענף המזון בו ניהול טוב שיפר את האיכות ובסיעוד, ולצביקה בחשמליה שמשתדל לבדו לתת לחברים שירות בכל עת. כשעובדים טוב גם התוצאות טובות יותר. מה שקרה עם מס הכנסה לא היה צריך לקרות, כמו שבקיבוצים אחרים לא קרה, אפשר וצריך היה להיכנס לטיפול בדרג בכיר יותר ומוקדם יותר.

בסעיף הביטוח הלאומי, מקזזים לחברים שעבדו עד גיל מאוחר, כדי להוסיף לאלה שפרשו מוקדם, זה לא תקין וגם לא חוקי. אני מבקש דיון בהנהלות על שכר השכירים ביגור, למשל דרושים שני יועצים לשיוך?

מדוע מקצצים לכולם שווה בביטוח הבריאות, לצעירים ולמבוגרים?

צריך לבדוק אם לא עדיף להפוך את בנייני ההשכרה לבניינים למגורים, זה יוריד דרמטית את עלויות הבנייה. שמעתי את ההסתייגויות ומבקש דיון בצוות מצומצם. לחשוב לא עולה הרבה כסף...

אני מתנגד, לקיצוץ הדפסת היומן. לא כולם קוראים בפלאפון או במחשב, כולל למשל את הדיון הזה.

נוקי נויפלד: ליגור אין בעיות עם רמ"י. להפסיק השכרת נדל"ן לבנייני בשטחי ביישן זה להפסיק להתפרנס. בעניין אחר, שאפו גדול לשני זהבי, שבזכותה יש לנו גן משחקים לתפארת במימון הקק"ל.

רמי פלג: בגן המשחקים יגור השקיעה 200,000 ש"ח, בנוסף לכסף שהגיע מהקק"ל.

נכון, שביקשנו מהתק"צ להוריד חלק מהמיסוי על יגור בעת הזאת, משם הדאגה למצבנו, לא ממקום אחר.

קיבוץ שמעביר 26 מיליון ש"ח רווחים מהעסקים, הוא במצב טוב, גם אם הוא גדול. השאלה מה עושים עם הרווחים. כיוון שההוצאות שלנו, בגלל החלטות חוברת השינוי להמשך סבסודים ושירותים שונים, עולות על המקורות, אנחנו חייבים להצטמצם. בסעיפי מגרשי החניה, שאהוד התייחס עליהם, לא היתה בעיה ניהול, אלא החלטה לבטל את ההשקעה לאור הבור בתקציב. לגבי הבניין, מדובר באחזקה ותחזוקה בלבד. יגור כבר שנים לא בונה. ברגע שברור מה על חשבון החבר בדירות מעבר, ומה על חשבון בדירות קבע, הדברים מתנהלים היטב. נכון שלפעמים צריך להמתין כי הצוות קטן. יעל ומוחמד עובדים היטב ומגיעה להם מילה טובה.

לגבי כספי הביטוח הלאומי, הצענו הקמת קבוצת עבודה מכל שכבות הגיל שתדון במכלול הסוגיות החברתיות-פיננסיות הגדולות, חלוקת הביטוח הלאומי, פנסיות, איזונים. קראנו לזה "יגור 25-30". ההצעה נפלה על חודו של קול. הוועד החדש שייבחר יצטרך לטפל בנושאים האלה.

יעל שמשי: צריך לקצץ במשרות מיותרות שנוצרו, במיוחד כאלה שנוספו לתוכנית המשק אחרי שאושרה(!), כמו הדוברות ביגור, משרה ב"חוצות יגור", סגל שמייצעת לשיוך. בעניין אחר, אי אפשר לבקש מאיתנו לאשר מיליון וחצי ש"ח לבנינו, ולחכות עם הדיון על מה יעשה בהם לאחר האישור. זה לא עובד ככה.

רמי פלג: בתקציב הבנינו, הכול יוצג ויוחלט באסיפה. תודה ליוני שמשי על העבודה בדוברות ובהסברה לחברים. מי שדרש יותר מידע והסבר לחברים, צריך לברך על העשייה שלו, ולהצדיק את התקצוב שלה. ההשקעה ביועצי השיוך עכשיו, תחסוך הון בעתיד וקריטית לפרוייקט הגדול הזה.

דורון ס"ט: זה לא סוד שיש משבר מנהיגות ביגור, וחברי יגור מנהלים בקיבוצים אחרים ולא ביגור. האחריות היא גם עלינו פנימה. הדגמה של זה, אנחנו רואים בהתאם למה שקורה פה באסיפה מול בעלי התפקיד היום. יש לי מחלוקות לא קטנות במספר נושאים עם אודי ורמי, אבל צריך לעבוד איתם ולא נגדם בראייה של טובת יגור. לא חכמה לפרק הכול. לעצם העניין, יש מידה של צדק בהסתייגויות שעלו. יגור אכן לא השלימה את ההתייעלות שחייבת להיות חלק מהשינוי. נאמר ששינוי אורחות חיים בקיבוץ אמור לחסוך 3 מיליון ש"ח על 150 חברים. במונחים של יגור זה חיסכון של 15 מיליון ש"ח. גם אם זה מוגזם, נכון להציב יעד של 10 מיליון ש"ח. לא כולו, לתחומות, בוצע. ברור שככל שמתקדמים, יותר קשה. אבל אין ברירה אלא לטפל גם בדברים היותר קשים. לדוגמא, איחוד כלבו ומרכולית יכול לחסוך. לא צריך להשקיע שני מיליון ש"ח, כדי לקדם את זה. מדברים על זה כבר שנים ועדיין לא מקדמים.

שני דברים נוספים: ראשית, אני מרגיש לא נוח, שנוקי כמי שהיה מועמד ליו"ר לפני שבוע, מגיע עם הצעות לשינוי התקציב, שלא דרך שיח מסודר מול הוועד. אני מאוד בעד קידום הממ"דים, אבל זה דורש עיבוד מחדש לאור הקשיים התקציביים שהוצגו. שנית, לגבי מה שרמי אמר - אני חושב שלא נכון לדחות החלטות לגבי ה-1.5 מיליון ש"ח לרבעון ראשון ולהתנות בעוד דברים. זה יוצר תחושה של חוסר אמינות בהצעות. האמון הוא מרכיב ציבורי קריטי בכל התהליך של "הידוק החגורה".

יעל שמשי: על פי מה שידוע לי, "גרנות" הציעו לאחד את הכלבו והמרכולית, את שני המקומות על חשבונם, ולהמשיך את העסקת כל חברי יגור, ויגור דחתה את ההצעה.

שלמה מורן: בקשר לממ"דים, להמשיך לדחות את ההחלטות בגלל ההסתייגויות זה כמעט לא הוגן. כל ההצעות שעלו כאן בדיון (נוקי, עמוס ושלי) לא מושפעות מההסתייגויות (של אהוד כוכבי, יורם ברנע ושלי). העיקר שנתחיל, ולא נשים את התקצוב 1.5 מיליון ש"ח, על תנאי, עד שנסיים את הדיון.

אהוד כוכבי: יגור יכולה לעמוד בהגדלת החוב על ידי הלוואה לטווח ארוך לבניית הממ"דים.

יעל שמשי: חסרים נתונים על הדיון בתקצוב "החינוך המשלים", 6 מיליון ש"ח. לא כל הילדים ולא כל המשפחות מנצלות ונהנות ממנו.

ישיבת אסיפה

אסיפה מיום 29.12.2025 יו"ר: אמיר אלעד

הסתייגויות חברים לתקציב 2026

אודי קינן: זהו דיון שלישי בהסתייגויות הרבות. אנחנו עדיין בדיון מול מס הכנסה, על שומות 2021-2024. הדרישה שלהם מיגור מעל ומעבר לתחזיות השליליות ביותר. אנחנו נאבקים בכל הכלים והאמצעים. חברי יגור חייבים להבין שאנחנו במציאות חדשה. יכול להיות שאפילו הקיצוצים כאן רחוקים מלהספיק ונידרש למהלכים נוספים בשנים הקרובות. זה משהו שקורה בקיבוצים אחרים. קשור גם למאמץ לממן את הוצאות המלחמה של מדינת ישראל.

הסתייגויות לסעיף, תקציב "בינוי" - 1.5 מלש"ח

הצעת ההנהלות: יאושר סעיף "בינוי" כללי, ולאחר אישור התוכנית תביא ההנהלה לאסיפה הצעה מפורטת כיצד להשתמש בו, האם לממ"דים, לחיזוק מבנים ואו לפיצוי דיירי שכונת הבאר והמשתלה.

הצעת דורון ס"ט, יוחאי שלם, משפחת גינדין: חיזוק מבנים בשכונת ואדי מערב.

קיימת סכנה בטיחותית מיידית, ברמה של דיני נפשות, בשתי דירות, או שלוש. עדיף לטפל בשתייהן (או בשלושתן) יחד. הבעיה אותה כבר בתקופת כהונתו של בועז אוחנה כמזכיר (השתתפו בדיון: דורון ס"ט, איילת סוויטצקי, אהוד כוכבי, מירה לב).

הצעת שלמה מורן: צביעת הסכום למעלה לקידום פרויקט הממ"דים.

הצעת קובי סער: הסכום צריך להיות משוריין לפיצוי הדיירים בשכונת הבאר והמשתלה.

קובי סער: 1.5 מלש"ח ל"בינוי" הרי הגיע מתקציב הבדק המקורי, שיגור שילמה לקבלן אצלנו בלי לוודא שהוא באמת עושה עבודה טובה. לא תקין לקחת את הסכום הזה, שיגור חייבת לנו! ולשים אותנו, שנפגענו מהמחדל של יגור, עם סעיפים אחרים. מחר תהיה אותה בעיה בשכונת הבריכה, או בממ"דים שייבנו, ואנחנו נגיד, "אותנו יגור הפקירה והזניחה, וכלפינו ולא קיימה את התחייבויותיה, למה שלכם יגור תעזור?"

דורון סט: את ההסתייגות כבר פרטתי בכתב. לגבי הדרך, נראה לי שלא נכון ששתי משפחות או 3 יתחרו על 1.5 מיליון ש"ח מול 200 או יותר משפחות שרוצות ממ"דים. אני אמנם בעד ממ"דים. אבל חובה לטפל במשפחות שהדירה שלהן בסיכון ברור ומיידי. נדרש רצף הנהלות לממש מה שכבר סוכם לפני שנים. לכן, אני מציע שחיזוק הדירות הללו יתבצע מתוך הרזרבה של התקציב, שהיא בסך של 800 אלף ש"ח ולא מתוך ה-1.5 מיליון ש"ח כפי שהנהלה הציעה.

הפסקת תשלום לקרן "מילואים" ומשיכת מיליון ש"ח לשיקום וסיעוד בשוטף

הצעת ההנהלות: המשך צבירה בקרן עבור סיעוד, צרכים

מיוחדים ועזרה הדדית, במיוחד אם יגור תהיה במצב כלכלי קשה.

הצעת לימור גינדין: הקפאת הגבייה לקרן, 1% ממשכורות החברים, זאת כיוון שנקבעה תקרה בחוברת השינוי של מיליון ש"ח, ונצברו כבר כ-4.5 מלש"ח. נכון שנאמר (על ידי בועז אוחנה ואחרים) שהוחלט לצבור בקרן כולה כעשרה מיליון ש"ח מ"פירות הנכסים", אבל לא ממשכורות החברים. אין החלטה לשאוב עשרה מיליון ש"ח ממשכורות החברים. זה גם לא ריאלי. צריך להגדיר ולהחליט על תקרה לצבירת הקרן.

יעל ס"ט רשף (יו"ר קרן עזרה הדדית): על פי החוק, פעילות קרן מילואים (במקרה שלנו, סיעוד, עזרה הדדית, צרכים מיוחדים) מבוססת על הפרדה מוחלטת מנכסי האגודה, פיקוח ובקרה הדוקים ואיסור שימוש בקרן לעסקי האגודה. הצעת לימור להזרים ממנה מיליון ש"ח ל"שוטף", גם אם מדובר בסיעוד, לא חוקית. "תקנון האגודות" מעל להחלטות אסיפת יגור. הקרן הוקמה למען החברים ובעלי צרכים מיוחדים (שאינם חברים, ואין להם פנסיה!) ולא למען הקיבוץ. ההחלטה בחוברת השינוי היתה, שברגע שהקרן מגיעה למיליון ש"ח, שהצטברו במגירת עזרה הדדית, היא מתחילה להזרים למגירות הנוספות. לא מדובר בתקרה, אלא סדר הקצאת הכספים לצרכים השונים למענם הוקמה הקרן.

מירה לב: כשהוחלט על הקרן, כבר היו חלק מנוקיה מעבר לגיל צבירת נכסים וזאת משענתם היחידה. מדובר בשינוי הכללים באמצע המשחק, זאת רשת הביטחון המינימאלית שלנו למי שלא יכולים אפילו לצבור לעצמם פנסיה, וזכויותיהם - בזכות הוריהם. כל הכבוד ללימור על הדברים הרציניים והענייניים, עדיין, אני מציעה לאשר את הצעת ההנהלות ובמקביל לקיים דיון בפעילות הקרן.

אמיר אלעד: ישנה החלטת אסיפה להעביר מכספי הקרן גם למגירה של סיעוד, אבל לא מוגדר סכום מטרם או מועד לסיום ההפרשה.

רמי פלג: הדיון לא נכון. הקיבוץ אחראי בכל מצב (!) לדאוג לבעלי צרכים מיוחדים וסיעודיים. יכול להיות שצריך, כמו בקיבוצים אחרים, להכניס לתוכנית משק "מדרג שימושים", שקובע הזרמת אחוז מסוים מהרווחים, לעניינים שונים (קרן עזרה הדדית, תשתיות) ורק אז ל"שוטף".

אודי קינן: אפשר להפסיק להפקיד כספים בקרן. לגבי משיכה ממנה רק הקרן יכולה להחליט. היום יגור תומכת באנשים סיעודיים, בין היתר מה"שוטף". אין לנו ביטחון שתוכל לעשות זאת בעתיד, ולכן חיוני להמשיך לצבור את הכספים. זה עניין של ניהול סיכונים. מבחינה ערכית של ערבות הדדית, כל העניינים

אודי קינן: מנהלת משי"א חדשה תתחיל לעבוד במרץ, נהיה כבר אחרי אישור התקציב, יותר פנויים לבדיקת הנושא. אי אפשר לדווח לציבור גובה שכר של עובדים ביגור או בחוף.

התייעלות בשירותים

איילת סוויטצקי: האם יש לנו נתונים כמה משתמשים בספרייה, בבריכה, באגרטה? בקשר לספרייה, כיוון שהעלות הגבוהה קשורה למקום, אולי אפשר להקטין אותה כדי לחסוך בארנונה, למשל.

רמי פלג: בסקר שנעשה בדקנו שביעות רצון, לא מספר משתמשים.

הרצאות גיל הזהב ואגרטה (252,000 ש"ח)

לימור גינדין: כפי שקוצץ סבסוד הילדים, כך צריך להעביר את הפרוייקטים היפים מאוד(!) לתשלום המשתמשים.

תגובת ההנהלות: דוחה את ההצעות, סבסוד החינוך גדול פי כמה וכמה.

רמי פלג: בקיבוצים אחרים, הוותיקים, בסיטואציה של מלחמה בין-דורית, התנו כל תמיכה בשינוי ושיוך בקבלת החלק שלהם בנכסים. ביגור, לשמחתנו, זה לא קרה. כל מה שיש כאן זה בזכות עמל הוותיקים, פרופורציות, אחרי כל הקיצוצים נמשך לסבסוד את החינוך ב-6 מלש"ח. לפני שנה, כשהצענו לחייב את החברים שבאים אגרטה ב-180 ש"ח לחודש, זיהינו שהחיסכון לא שווה את עוגמת הנפש של האוכלוסייה, שכל שינוי כזה טראומטי בשבילה.

יעל שמשי: למה המועצה, שגובה מאיתנו ארנונה, לא משתפת במימון הפעילות הזאת.

רני טנא: אנחנו מקבלים 3 מלש"ח החזר ארנונה שנכנסים לתוכנית המשק שלנו. אגרטה התייעל השנה והפחית עלויות מ-70 אש"ח ל-30 אש"ח. בגיל הזהב, תקציב "התרבות" (טיולים, הרצאות וכו') רק אש"ח, וכל השאר זה ארנונה, ועלויות שאין מה לקצץ בהן. היקף ההסתייגויות כאן 60 אש"ח, לא הסכום למעלה.

מירה לב: גם אחרי שנחקק חוק בריאות ממלכתי סובלים תחומי הזיקנה ומתמודדי הנפש מהזנחה גדולה וקשה, אל תגעו בשירותים האלה, זה המעט שבמעט, וזה מותר הקהילה שלנו. מסכימה עם איילת שצריך לשמר את הספרייה תוך כדי חיפוש דרכים להפחתת עלויות.

אבשלום שוחר: מצטרף לקריאה לא לפגוע בפעילות המבוגרים. מבקש להוריד את הסעיף מסדר היום.

יעל שמשי: למירה, מקובל עלי שצריך לדאוג למבוגרים ביגור, אבל מי ידאג להורים שלי? זה עלי!

מירה לב: עד ההפרטה יגור חסכה למבוגרים, בחוף אנשים חסכו לעצמם. מאז ההפרטה אין לוותיקי יגור משענת מלבד יגור. זה מצב שונה לגמרי ממי שחי מחוץ ליגור וכל חייו חסך לעצמו. יכול להיות שבעתיד גם אנשי יגור יחסכו באופן אישי.

יעל ס"ט רשף: מחר י" בטבת יום העלייה על הקרקע. הדיון פה צריך להיות ערכי. ההחלטה על השינוי לא ביטלה את ערך הקהילה בחיינו. גילוי נאות, אני לא הולכת לבריכה, לא נוסעת לטיולים ולא שואלת ספרים בספרייה, ועדיין בשמחה משלמת את המס, כדי שהדברים האלה יתקיימו. מערכת החינוך ביגור עובדת כל החופש ומאפשרת להורים לצאת לעבודה, בתשלום נמוך, יחסית, והכול מתוך השקפת עולם המחוייבת לכל קשת הגילים והאוכלוסיות. אנחנו קהילה רב דורית שרואה את כלל האוכלוסייה.

האחרים, שעלו כאן, צודקים וראויים ככל שיהיו, לא שקולים לחובה המוסרית כלפי אוכלוסיית הקרן. היום ביטוח לאומי מכסה 60% מעלות דייר בית אחווה לחברי יגור, מחר זה יכול לרדת. מה זה אחוז אחד מהנטו מול ההכרח להגיע לקופה שתבטיח קצת ביטחון, לכולנו! כי כל אחד יכול להזדקק.

חנה פלגי: הערבות ההדדית מחייבת. אבל למה לקצץ בחינוך המיוחד, בחוגים? החיסכון צריך לבוא מהתייעלות בכוח אדם. הדיון הערכי לא פחות חשוב מאישור התקציב. צריך לאפשר לאנשים להשתתף בדיון מהבית.

דורון ס"ט: ברמה האישית והמוסרית אני מסכים עם אודי ואחרים, שאסור לפגוע בשכבה המבוגרת ובביטחון הסוציאלי שלה. כיוון שאני עוסק גם בביטוח, יש דרך אחרת לטפל בנושא. להבנתי מהנאמר כבר לפני באסיפה, יש תמימות דעים שלא נוגעים "במגירות" או בסכומים שנוגעים לצרכים מיוחדים וכל מה שמחוץ לסיעודי. בעצם הדיון בתמצית הוא על הסיעוד. ביטוחי הסיעוד בארץ במשבר באופן כללי בגלל המפקח על שוק ההון (זה לא המקום להרחיב בעניין). ביטוחי הסיעוד הקולקטיביים, שהקיבוצים השתמשו בהם, בוטלו על ידי המפקחת בזמנו דורית שלזינגר. זה אילץ את הקיבוצים להקים קרנות פנימיות בכל קיבוץ וגם ביגור. חוברת השיוך ביגור מתייחסת לביטוח סיעוד, מכיוון שכאשר היא נעשתה היו לקיבוצים ביטוחי סיעוד (שבוטלו מאוחר יותר). המערכת של ביטוח חקלאי הצליחה לשכנע את המפקח על שוק ההון לאחר תהליך ארוך להחזיר את הביטוחים הקולקטיביים רק לקיבוצים, בגלל המאפיין המיוחד שלהם. הביטוחים לקיבוצים יחזרו מתחילת שנת 2026. המכשיר של ביטוח סיעוד קולקטיבי מאפשר להקטין את הקרנות הפנימיות בכל קיבוץ באופן משמעותי (לכל החברים שצעירים מגיל 70). גם ביגור, אם תבחר במכשיר, אפשר יהיה להקטין את הקרן מבלי לפגוע במבוגרים. אני מציע להיות בקשר עם המערכת של ביטוח חקלאי וללמוד את העניין.

שירות הדואר

יעל שמשי: מציעה להעביר 70 אש"ח מתקציב הבריכה לדואר, במימון משתמשי הבריכה.

הצעת ההנהלות: מימון הדואר - במקום להפחית מס קהילה ב-25 ש"ח (הצעת עמוס פרליס), הפחתתו ב-15 ש"ח בלבד והקצאת ההפרש למימון הדואר.

ספרייה

יעל שמשי: מציעה שתפעל במימון מלא של המשתמשים.

הצעת ההנהלות: קיצוץ 30 אש"ח מתקציב שנתי של 95 אש"ח, ודיון נוסף במהלך 2026.

בריכה

יעל שמשי: מציעה שתפעל במימון מלא של המשתמשים.

הצעת ההנהלות: סבסוד חלקי (250 אש"ח) והשאר במימון משתמשים. לאור לקחי שנה ראשונה נראה אם אפשר להעמיק את ההפרטה. צריך לזכור שהבריכה היא נכס חברתי ותרבותי.

התייעלות הנהלה

יעל שמשי: צמצום משרות, הפחתת שכר לבכירים.

קובי סער: יש ביגור מספר מוגזם של "נושאי משרה נוספת" (מרכזי ועדות, דובר, פרויקטורית לבנייה, קצין בטיחות). כמה יגור משלמת להם?

אהוד כוכבי: יגור במצבה הנוכחי יכולה וצריכה להיעזר בהלוואות מתאימות, על מנת להמשיך ולקדם ולשמור על מצבה החברתי והכלכלי כקיבוץ ועל מילוי הצרכים החיוניים והאישיים של חבריה. במקביל, עלינו להערך במהירות למציאת ופיתוח מקורות הכנסה חדשים תוך הסתייעות בגורמים פנימיים וחיצוניים. תוכנית המשק חייבת להתחשב בנתונים אלה, ולהיות כזו ששומרת על החברים והחברה. **קיבוץ מופרט אינו קיבוץ מפורק!**

חייבים לבדוק כיצד "הופתענו" על ידי מס הכנסה, ולמה לא נעזרנו באנשי מקצוע בכירים ומקושרים קודם לכן. מצב החוב הנוכחי של יגור, כ-25 מיליון ש"ח על ידי 800 חברים, הוא קטן יחסית לחובות אחרים מן השורה במדינת ישראל. למה לא נסגר "החוב הפנימי" לחברים עד היום? יש להתחיל לטפל בו מחר.

הבתים בשכונת ההר מערב חייבים להיות מתוקנים בלי שום קשר לדיון הזה. זאת עזרה ראשונה! צריך קודם כל לתקן אותם.

בנייה לצעירים יותר דחופה וקריטית מבניית ממ"דים. מה פתאום מגרשים בנים ובנות שגרים ביגור לדירות ההורים? למה עבודת התכנון הקשורה להסבת בנייני האולפן לדירות צעירים, עבודה שצריכה לקחת שבועות מועטים, לוקחת שנה? ואיפה יגורו הבנים?

הגיע זמן להפסיק לשפוך כל כמה שנים מחלוטה במגרש החניה שליד הארכיון. יש הכרח להשלים את המגרש.

אין לקיבוץ זכות להוריד מכספי הביטוח הלאומי של החברים, שממשיכים לעבוד גם אחרי הפרישה.

חוזר על הקביעה שהתפקיד החשוב ביותר ביגור היום הוא מנהל הבניין. לדעת, החריגות בשכונות הבלוקונים והבריכה, בגלל חוסר בניהול, הן של 4-6 משי"ח עד עתה. למה זכתה המועצה בעבודת התשתיות בשכונת הבריכה ללא מכרז וניסיון בנושא? בכספים האלה היה ניתן לבצע תקציב הרבה יותר הולם.

מבקש לבצע תוך **שלושה חודשים** בדיקה יסודית של מצבת

העובדים והיועצים החיצוניים.

כצעד של דוגמה אישית צריכה להתבצע הורדה של עשרה אחוז בשכר הבכירים ביגור.

מדוע לא הגעתי לשיבת ההנהלה: פחדן אני לא, כפי שאפשר לשמוע את קולי המחורבן. לא אתן בשום אופן למי שחושב שהוא יכול לדרוך עלי ולפגוע, לא בי ולא בחברים אחרים!

רמי פלג: לגבי הסבת בנייני האולפן, שכרנו חברה תכנון. הם מכינים תוכנית מפורטת לעשר דירות. נפגשו עם אנשי המקצוע הרלבנטיים ביגור. העלות היא 5 מלש"ח, שאין לנו. ההנהלה החדשה תצטרך להחליט, אם לאפשר לגור שם כמו שהם, או לקחת הלוואה לשיפוץ מלא שישולם, בתוכנית כלכלית, בשכר דירה ריאלי, ע"י הדיירים.

אודי קינן: לגבי "ההפתעה", ננקטה על ידי מס הכנסה תביעה רטרואקטיבית דרקונית למיסוי החל מיום השינוי, שלא הכרנו מקיבוצים אחרים. בעצם, המדינה שואפת שאנחנו למטה נשלם על ההפקרות שלהם למעלה. באנו לציבור ב-2024 ואמרנו שחייבים לקצץ ולהיערך, הציבור לא קיבל את הדרישה הזאת.

ביחס להלוואות, אין כבר הלוואות ארוכות ונוחות לקיבוצים. אם ניקח הלוואה של 20 מלש"ח, נצטרך להחזיר 3 מלש"ח בשנה. זאת אומרת שאנחנו צריכים ליצר מקור תקציבי נוסף של 3 מלש"ח בשנה! יכול להיות שאם נצליח להגיע לתקציב מאוזן, נוכל להתחיל לחפש מקור נוסף.

ביחס לבנייה לצעירים, אפשר בהשקעה נמוכה יחסית להתקין מקלחון ומטבחון זעיר בדירות האולפן, זה לא מה שתכננו, אבל אולי זה הפיתרון. הבניינים לשיוך, בהם מתגוררים צעירים, עדיין רחוקים מהשלמת תהליך הפינוי, כך שיש לנו קצת זמן להיערך טוב יותר.

המשך סבסוד חוג ראשון למשפחה

לפי הצעת גוני זילברמן 500,000 ש"ח - ההצעה נרשמה. גוני תידרש להציע מאיפה לקחת את התקציב.

יו"ר קרן המילואים

עומר חורש נבחר

מנהלת משאבי אנוש

ורד ברוקר נבחרה

יערה האס (תירוש) נבחרה למרכזת צוות הפנסיה

בועז אוחנה ועדי גיל (צירלין) נבחרו לנציגי ציבור לוועדה לצרכים מיוחדים

רמי זלינגר לא נבחר ליו"ר יגור

אני באה מתחום השיקום. הקמתי וניהלתי יחידות בתחום. כרגע, עובדת בחברת הייטק. מביאה ראייה אחרת.

דותן שביט: הבן של מרים ודן. נשוי לתאיר, אבא לנוגה ורפאל. בוגר הפקולטה לחקלאות, עם תואר באגרנומיה. מנהל מטע האבוקדו בחמש שנים האחרונות.

אופיר מלכין: נשוי לענת, 30 שנה ביגור. אבא של מאי, תום ויונתן. עבדתי ועדיין קשור לחיל האוויר. יושב במנהלת של שכונת הברכה.

תומר זיידל: כיהנתי בעבר בהנהלות ביגור. מקווה להתחיל "סיבוב שני". מנהל טכני ב"אלץ", החברה החקלאית הגדולה בישראל, שמעבדת 20 אלף דונם.

לורי כספי: רואה חשבון. חשבת בחברה י.מ.א יצור מוצרי אריזה.

דגן שוחר: תודה לכולם, מדובר באחד המקומות המשפיעים ביגור. בהצלחה בקלפי.

1. בחירת יו"ר - דגן שוחר ומזכיר - רמי טנא
הבחירות אושרו.

2. מועמדים להנהלת אחי"ג
דגן שוחר: תודה רבה לכל מי שתורמים מזמנם ומיכולותיהם - סער אוהיון, דותן שביט, דליה מדלינגר, תומר זיידל, אופיר מלכין, לורי כספי, יוסף שור. ייבחרו 4 מתוך 7.

הצגת מועמדות
יוסף שור: נשוי לנטאשה (גורליק), אבא של יונתן, מאיה וניתאי, מהנדס מכונות במקצועו, עובד בחברת "רמון ספייס". בעבר עבדתי וניהלתי ב"אלביט".

סער אוהיון: נשוי לטופז (קינן), אבא לרומי ועומר, רו"ח. עבדתי במשרדים ובפירמות שונות. בחמש השנים האחרונות - מנהל כספים וחבר הנהלה בשתי חברות הקשורות, בין היתר, לסוגיות נדל"ן בתנועה הקיבוצית. מעורב בכל תחומי הפעילות: תפעול, רכש, תמחור, תכנון וכו'.

דליה מדלינגר: נשואה לניב, אמא לתום, דניאל ושון.

"בית הכנסת הגדול"

רויטל קינן: "ככה זה מרגיש מול הכרמל, על שפת הוואדי, כשיגור מאחורי ושמים כחולים או אפורים מעל. הסכר לחש באוזני שמשוה חסר, כי כל בית כנסת ראוי זכאי לספסל, עליו ישבו אנשים הפוסעים בדרך, מקום לעצור, להביט, להקשיב פנימה והחוצה, לנשום, להודות על היש ולהתפלל... ולכן הצעתי לרמי פלג לפני כשנה וחצי להקים ספסל במיקום הזה לטובת ההולכים בדרך. החיבור לטבע, לבני אדם, למורשת, לטקסט, לאלוהים, לגוף, הוא המקום הכי בריא, הכי ארצי וגם הכי נשגב. יצא שעברה בדיוק שנה מהיום, בו פינו עובדי הנוי את ערמת הגזם שעמדה שם, ליום בו חזרו לאותו מקום ליצוק את הבטון ולהעמיד את הספסל. תודה רבה ושאפו לכל המעורבים".

רכבת דינוזאורים

בפארק באלגן מנצלים את ההפוגה של החורף והגשמים לשדרוג רשימת האטרקציות, על ידי התקנת רכבת דינוזאורים מדליקה. נחכה בסבלנות לסיבוב.

תקציב 2026

תקציב חינוך - הנהלת החינוך התבקשה לקצץ 1,250,000 ש"ח. לאחר דיונים הוחלט לקצץ 1,000,000 ש"ח.

תקציב ביטחון - משרת הרבי"ש תישאר 100% משרה וייעשה מאמץ להתייעל בפעילות.

הסתייגויות עמוס פרליס - את ההשקעה בתיקוני בנייה חדשה בסך 1.5 מיליון ש"ח לפרוס על פני 3 שנים, כלומר לבצע רק חצי מיליון ש"ח בשנת 2026. חיסכון בהשקעה של 1 מיליון ש"ח לשנת 2026.

לבצע 20-25 ממ"דים בהשתתפות עצמית 75% של החברים - 1 מיליון ש"ח, השתתפות הקיבוץ 40-50 אלף ש"ח לממ"ד, על פי ותק והיתכנות בנייה מרוכזת. קיצוץ 300,000 ש"ח בהוצאת מש"א ע"י התייעלות או אי העלאת שכר.

הורדת מס קהילה בסך 300 ש"ח לשנה לחבר (25 ש"ח לחודש) לחבר, 850 חברים, סה"כ 264,000 ש"ח.

הסתייגויות נתנאל אדלר ותומר שוסטר - ביטול סעיף פיצוי ליקויי בנייה לדיירי שכונת הבאר והמשתלה. יש טעם לפגם בכך, שבשעה שיגור מגבשת תקציב צנוע ומקצצת בצורה רוחבית בכל המגזרים, יוקצה סכום כסף כל כך משמעותי עבור מספר מצומצם של משפחות. אין

צידוק להעדיף את התיקונים בשכונת הבאר והמשתלה. דרוש דיון ציבורי. דווקא דיירי שכונת הברכה מתמודדים עם העלויות הגבוהות ביותר.

הסתייגויות דורון ס"ט - חיזוק מבנים שכונת ואדי מערב - ראה דברים באסיפה.

הסתייגויות שלמה מורן - הדיון בממ"דים יושלם ויוצג לפני הצגת תקציב 2026.

הוחלט: תקציב הבינוי ע"ס 1,500,000 ש"ח, שיועד לתיקוני ליקויי הבנייה בשכונת המשתלה והבאר, יישאר בתקציב כמסגרת השקעות לבינוי. לאחר אישור התקציב בכללותו, יתקיים דיון לאיזה ייעוד להשתמש בכסף הזה לאור הבקשות שעלו. בכל מקרה השימוש בכסף יהיה לאחר הרבעון הראשון, כשניווכח שאכן המקור הכספי קיים. תיבדק הצעת עמוס פרליס להפחתת מס קהילה. הצעת שלמה מורן לא נידונה מפאת מחסור זמן.

צוות רשת ביטחון

הגדרת הרכב הצוות: מנהל כספים, מנהל מש"א, מנהל קהילה, נציג ציבור מההנהלות, יו"ר חינוך (כאשר מדובר ברשת ביטחון לחינוך), מנהלת בריאות ורווחה (כאשר מדובר ברשת ביטחון לבריאות והרווחה).

אוסף תגובות והערות מ"מקומי" ומ"חצר יגור"

יפתח שחר:

ביוני בשנה הבאה, לפני 80 שנה, קרו שני אירועים ביגור בעלי משמעות לאומית. בתחילת יוני, ועידת הקיבוץ המאוחד, שלימים תיקרא "ועידת צביה", בשל עדותה של צביה לובטקין, שהייתה העדות הציבורית הראשונה לשואה בכלל, ולמרד גטו ורשה בפרט. לוועידה הגיעו מעל אחוז מהיהודים שחיו בפלסטינה בעת ההיא, כששת אלפים איש ואישה. והאירוע השני - מבצע אגתא הידוע בכינויו השבת השחורה ב-29/6/46. נראה לי שחשוב שיגור תציין את שני האירועים הללו. אני מוכן לרכז את האירוע ואשמח אם יצטרפו אלי מתנדבים נוספים.

יעל שימשי:

מעלה לכאן בשם קבוצת חברים גדולה אנו, תושבי השכונות הוותיקות - צעירים וותיקים כאחד - מבקשים להשהות את תהליך אישור התב"ע עד לקבלת תשובות.

אסתר אחישר:

מדוע להנהלת אחי"ג אין ייצוג לבני חמישים פלוס (שישים, שבעים, למשל)?

תשובה - יונתן שמשי-אגמון:

להנהלת אחי"ג מפורסם מכרז כבר במשך כחודש, כולל תזכורות. כל חבר/ה רשאי להרשם ולהציע עצמו, היה טוב אם היו נרשמים גם חברים ותיקים יותר.

שלמה מורן:

רוב החברים לא משתתפים באסיפה, והדרך היחידה שלהם להתמצא במה שנאמר הוא לצפות בהקלטות לפני שהם ניגשים להצביע. לכן צריך להשקיע במציאת פתרון להעלאת ההקלטות בצורה נוחה יותר.

תשובה - יעל שימשי:

האסיפה האחרונה נמצאת במלואה בפוסט ב"חצר יגור".

ברצוננו להבטיח זכויות בנייה שוות ככל האפשר לכלל חברי יגור, לדרוש שקיפות ציבורית בנוגע לחלוקה האי-שוויונית של זכויות הבנייה, כפי שהן מוצגות בתמונה, ולעזור לכולנו להבין את הנתונים ואת ההשלכות שלהם.

שווי הנכס שכל אחד מאיתנו ישיך ובסוף יחזיק בו יושפע משמעותית מזכויות הבנייה שלו - בחלוקה האי-שוויונית שמוצעת לא מדובר על הבדל של כמה אלפים בערך הנכס בגין זכויות הבנייה, אלא בכמה מאות אלפים ואולי אפילו מיליונים.

מדוע איננו מקבלים זכויות בנייה שוות לאלו של השכונות החדשות?

מדוע נצטרך בעתיד לשלם עליהן הרבה יותר? ומדוע מיקום השכונה קובע את גודל "המתנה", שתקבלי או שלא תקבלי בכלל, במסגרת תהליך השיוך וחלוקת זכויות הבנייה?

אורלי מורן:

הדברים כבדים ונכונים. עם זאת, כיוון שקשה מאוד יהיה להביא לשוויון דרך התביעה וזאת בשל אילוצים תכנוניים, תקנות רמ"י, רצון לנצל יותר זכויות בנייה ועוד, אין לעצור את הגשת תוכנית התביעה, אלא לנסות להביא לשוויון (גם אם לא מושלם) דרך מנגנון של איזונים בין כלל בתי האב ביגור, בהתחשב בנכס שעובר לבעלותם לשנות הוותק ולנתונים רלוונטיים אחרים כמידת הצורך.

רמי פלג:

לאחר הצגת התביעה והשיקולים לתכנונה באסיפה השלישית שהתקיימה בנושא ב-4.12.25 נשלח קישור עם הסברים מקצועיים ושאלות ותשובות. באסיפה שתתקיים ביום ה' 8.1, יוצגו ההסתייגויות, יינתנו תשובות לכל השאלות והסברים, למה התביעה, שנערכה מזה 3 שנים ואושרה על ידי צוות השיוך והוועד, מתאימה לצרכים של הקיבוץ וחבריו.

אישור התביעה הכרחי להמשך תהליך סימון הדירות לכל הקבוצות (חברים, יורשים) ולנקלטים עתידיים, ולקידום שיוך הדירות.

שוקי שנער:

צודקים דורון ס"ט וחברים המתנגדים לתביעה. שיוך הדירות מקנה לחברים בני מזל מתנה בשווי כפול מחברים ותיקים בהרבה.

הקניית זכויות בנייה מוגדלות לשכונות החדשות, שהבנייה בהן הייתה על חשבון הקיבוץ, רק מגדילה את הפער מאוד. על כן, יש לשאוף לזכויות רבות דווקא לשכונות הישנות, ובכך לצמצם מעט את הפער.

בנוסף, התקווה של אורלי מורן, שיהיה בעתיד מנגנון איזונים, נתקלת במובילי השיוך שמנסים למסמסה. ועדיין צודקת אורלי, שמנגנון איזונים היא הדרך הנכונה והצודקת ביותר.

אז מה לעשות עכשיו? להתנגד לתביעה עד שתתקן. לדרוש הקמת צוות שיגבש עקרונות לאיזונים.

יורם ברנע:

אני לא רוצה איזונים. אני לא רוצה שהבנים שלי, של שלמה מורן וכל הבנים, שגרים בשכונות החדשות, ישלמו

איזונים. להפך, זה מה שנתנו לילדינו - דירות טובות משלנו. אבל יש לי פתרון: מימוש נכסים. לדוגמה, מה שאני כבר מציע לבנייה העתידית - מזרחה. לממש את הרפת, ולחלק לחברים הוותיקים, אלו שמגיע להם איזון, את התמורה מהמימוש. וכך נממש ונממש, עד שהפערים יאוזנו. בדרך זו, אנחנו הוותיקים נקבל את חלקנו הצודק, מבלי לדרוש מהבנים שלנו לממן את הפערים.

רמי פלג:

הוועד הבא שייבחר, יצטרך לבחון איך מטפלים בסוגיות כגון איזונים, טענות קיפוח בפנסיה, החלטות החוברת על מיצוע ביטוח לאומי ובקשות חברים לשינוי החלטת החוברת על העודף הפנסיוני עד יום השינוי.

אלו סוגיות מורכבות, שבעיני כרוכות אחת בשנייה ונדרש צוות רב דורי לבחון אילו הצעות עושות שכל וצדק יחסי.

דב ישורון:

דחיית התביעה תעכב את התפתחות יגור בעשור שלם. האפשרות המוצעת על ידי שוקי שנער ואחרים, להוסיף זכויות לכלל החברים כך ש"כולם יהיו שווים", פירושה להכין תביעה בסמכות מחוזית, שהכנתה תיקח לפחות 5 שנים, תגרום לכך שהחברים ישלמו הרבה יותר על הקרקע, ואולי גם הוועדה המחוזית תבדוק את הצפיפות בשטחים המרווחים ב"מחנה".

האם אתה מסכים, אחרי 4 שנים של עצירה, לשלוח משפחות צעירות להמתנה של 5 שנים (ועוד שנתיים-שלוש לבנייה)?

דורון סט:

מלכודת הדבש של מנגנון האיזון, החשיבה שמנגנון האיזון הוא חלופה לחוסר האיזון המוצע בתביעה החדשה היא תמימה ומוטעית. במנגנון איזון, צד אחד צריך לתרום לצד שני. האמונה שבעלי הדירות הגדולות יסכימו להצבעה ציבורית, האומרת שיתרמו לדירות קטנות, היא לא ריאלית ותמימה. גם פירות נכסים אני לא רואה בקרוב. לאלה שיש ספקות בעניין, אני מציע לחזור לתהליך השינוי בשנת 2018 ולדינמיקה שאילצה לדחות את האיזונים - רק כדי להעביר את השינוי. לכן, כל תהליך איזונים, שלא הוגדר במפורש בשיוך עצמו, לא באמת יצלח בהצבעה ציבורית בעתיד.

המסקנה - צריך לטפל בחוסר איזונים עכשיו במסגרת תהליך עצמו של התביעה ולא לדחות אותו לעתיד. טעות לשלם במזומן עכשיו בתביעה, באמונה מוטעית שנקבל באשראי בעתיד את האיזון.

ולעניין הוויכוח שבין שוקי לדובלה - אפשר וצריך להעביר את התביעה, אבל עם שינויים שלא יקטינו את השוויון. הבעיה שהצוות לא פתוח ואף לא קשוב להצעות שינוי. כאשר נפגשתי עם הצוות, עלו הצעות לבדיקה מול טענות שמאיות. אני בדקתי את הטענות שעלו עם ד"ר יוסף פרוכטמן - שמאי מומחה. קיימות תשובות לכל הטענות שעלו בצוות. אבל, הפלא ופלא, במקום לחזור לדיון ולשמוע דעות שונות, רצים להצבעות. תהליך התביעה הוא תהליך לדורות. זה לא תהליך תקציב 2026 שרצים להעביר בלוח זמנים מקובע.

אפשר וצריך אחרת

לקראת ההצבעה על אישור התב"ע

דורון ס"ט

הקצאה אחידה של הצוות) ברורים: השידוך פרטני, כל חבר בהתאם לרצונותיו והעדפותיו. הדבר, מקטין את אי השוויון בין שכונות הצעירים לוותיקים ומייצר הקצאת קרקע אופטימלית. זאת באופן שהעודף של אחד, יכול להיות מוקצה לחוסר של האחר. יתר על כן, הגמישות בתוך כל שכונה היא בדיוק הרעיון המסדר של הצוות בין השכונות. שם, לצורך הקצאה אופטימלית יצרו גמישות בין השכונות בזכויות ולא אחידות. אם כן, למה לא לאמץ את אותו ההיגיון בדיוק שנקבע בין השכונות גם לתוך השכונות פנימה, וגם שם נייצר את אותה גמישות שתאפשר הקצאה מיטבית. במילים אחרות, כיוון שהמבנה התכנוני ביגור מורכב - ככל שנאפשר גמישות גדולה יותר בין השכונות, כמו גם בתוך כל שכונה פנימה, כך התוצאה תהיה טובה יותר לכלל החברים בקיבוץ.

2. לא להקטין זכויות בנייה לשכונות הוותיקות מתוך כוונה לשמר אותן למטרות אחרות.

הצעה זאת תומכת בגמישות של סעיף קודם. אפשר להוסיף לשכונות הוותיקות "בנק זכויות" נוסף, שיוכל להתווסף לזכויות בשכונות הוותיקות ככל שיידרש. זאת, על ידי הגדלת זכויות נוספת במסגרת תב"ע נקודתית לשכונות חדשות, ועל ידי כך, לשמר זכויות אילו לשכונות הוותיקות. טענות שעלו מצד הצוות כאילו הדבר יפגע ביורשים, שהם לא חברים ביגור או בקליטה עתידית, הן מופרכות. ההפך הוא הנכון. אין בעיה להקצות לשני המגזרים הללו זכויות נוספות במסגרת תב"ע נקודתית נוספת. תהיה זאת טעות קשה ובלתי הפיכה לשאוב ולהקטין על חשבון החברים הוותיקים ביגור זכויות שלא נדרשות היום (ואין בעיה לייצר כאלה בעתיד).

לסיכום - מדובר בנכס המרכזי של כל אחד מאתנו החברים. המחלוקת לגבי התב"ע היא בעלת משמעות בשווי של מאות אלפי ש"ח לכל אחד מהחברים. המחלוקת היא לא תכנונית. הגישה השמאית מינימליסטית שהצוות מוביל - שאומרת: "המטרה היא מינימום עלות", היא טעות כלכלית קשה. המטרה הנכונה - היא מקסימום השווי של הנכס ולא מינימום עלות. כלכלית, אם שווי הנכס גדל משמעותית המימון עבורו יהיה טכני בלבד, וגורמים רבים יעמדו בתור לממן. בואו לא נעשה טעות קריטית בלתי הפיכה שתגרום לכל חברי יגור נזק גדול בנכס העיקרי שלהם ושל יורשיהם.

בקליפת אגוז, תמצית הבעיה של התב"ע המוצעת לצורך השידוך היא בשתי נקודות מרכזיות:

הראשונה, הגבלת זכויות בנייה באופן נוקשה ואחיד לכל חבר בתוך כל שכונה פנימה.

השנייה, הקטנה של סך זכויות הבנייה בשכונות הוותיקות לצרכים עתידיים ללא סיבה.

התוצאה של שתי הבעיות הללו, היא פגיעה קשה בדיירים בשכונות הוותיקות, הגדלת אי שוויון בזכויות בין השכונות ופגיעה בלתי הפיכה לדורות הבאים, בכלל חברי יגור.

במטרה לייצר הסכמות רחבות, קיימתי שתי פגישות עם צוות השידוך. ההתנגדות להצעות השיפור שהצעת, הובלה על ידי אנשי התכנון, למרות שהטענות נגד, הם לא תכנוניים. הייתה הסכמה שאין בעיה משפטית. הטיעון העיקרי נגד, היה שמאי. שמאות, כידוע, הוא מקצוע המושפע מרצונות הלקוח. כלומר, הוועדה מביאה שיקולים שהם לא תכנוניים במעטפת תכנונית. אציין, שגם בקשה מהצוות לשמוע דעה של שמאים נוספים או לקיים פגישה משותפת עם השמאים של הצוות במטרה - לחשוב איך "כן" משפרים במקום איך "לא", לא התקיימה.

בנוסף, התברר לי לתדהמתי, בדיון עם הצוות, שהרעיונות שהצעתי כבר עלו בתחילת הדרך התכנונית על ידי גדולים ממני: על ידי מהנדס הוועדה המקומית, שניסה לשכנע את הצוות בשני הרעיונות שלהן - כפועל יוצא של ניסיון מתהליך שידוך בקיבוצים אחרים. כמו גם, עו"ד צורי לביא, שהוא אחד המבינים בנושא קרקעות בסקטור ההתיישבותי, שהציע אותם רעיונות באופן בלתי תלוי. אבל כל אלה נדחו בהינף יד על ידי הצוות.

להלן ההסתייגויות הנוגעות בתב"ע:

1. "הזכויות הצפות" בתוך כל גוש/שכונה יאפשרו לכל דייר בחירה בהתאם להעדפות שלו.

אפשר לייצר בתב"ע "זכויות צפות" בכל מתחם. כל חבר יוכל לבחור את הזכויות בהתאם להעדפות שלו. זאת באופן שבכל מתחם יהיה ממוצע וטווח בחירה לכל חבר (עם ריצפה ותיקרה). לדוגמה, בשכונות הוותיקות יהיה ממוצע של 160 מטר לכל מגרש וכל חבר יוכל לבחור בטווח של מינימום של 140 מטר למקסימום של 200 מטר. היתרונות של הדבר (מול

פק"ל בכרמל

מרוץ הלפיד: הטקס לזכר של ליובה גוקובסקי באנדרטה במעגן

אירועי חנוכה ב"בבלוקונים" ומסורת חדשה

קפה בלוקונים

אז, מה היה לנו?
יצאנו למירוץ הלפיד, ממנו כולם חזרו מותשים אך מרוצים. הכנו לביבות וסופגניות. חזרנו קצת לילדות עם טפטופי נרות וכל יום הדלקנו נרות. עשינו סיבוב להר לפק"ל. אפשר לסכם שהיה חופש מוצלח ומהנה. קצת לפני חופש חנוכה התחלנו מסורת חדשה בבלוקונים, "קפה בלוקונים" הפך להיות פרוייקט של שכבת י"ב. בימי חמישי פעמיים בחודש אנחנו מקיימים "קפה בלוקונים" בבית בר יהודה, שכל ההכנסות אליו הולכות לטיול סוף שנה של הנערים והנערות בברצלונה. הנוער מנהל אותו, מחשב עלויות והוצאות וכל פעם חושבים איך לחדש יותר. הצוות: יהלי אילון, מיקה קינן ותומר פוגל.

ערב של קלאסיקה בקיבוץ יגור!

מופע מיוחד משותף

חבורת הזמר מעלות כפר ורדים ותזמורת הנוער מעלות-תרשיחא
בתוכנית יצירות ושירים שעמדו במבחן הזמן, שלמה ארצי, ה"מודי בלוז", יוני רכטר, קרן פלס, עידן רייכל ואחרים

במועדון החברים | יום חמישי 15.1.26 | בשעה 18:00

הציבור מוזמן

חנוכה 2025 ביגור חג של אור, קהילה ויצירה

השנה חגגנו את חנוכה עם שפע של פעילויות, שמחה, אור, תנועה ואנשים טובים. שבוע חגיגי, שכולל קהילתיות, שותפות והתחדשות במסורת יגורית. התחלנו עם יצירות משפחתיות: מפגשי יצירה לילדים והורים, שהביאו הרבה צבע, חום ונצנוצים של אור. הגיעו משפחות רבות, כולל סבים וסבתות - וכולם יצרו, שיחקו וצחקו יחד. בסוף עשינו טיול לילה עם יצירות (גחליליות בבקבוקים) ושרנו, אכלנו עוגיות ושתינו תה סביב המדורה. תודה **לעופר בארי** על המדורה.

המכבייה הראשונה ביגור נולדה השנה!
ניסינו מסורת חדשה: כמה מחברי יגור, המלמדים פעילות גופנית לאורך השנה, פתחו את דלתותיהם לקהל הרחב, עם פעילויות תנועה רב-גיליות:

נופר חי הנחתה יוגה פתוחה, **תאיר שביט ודרור רודן** הפעילו סדנאות תנועה לנשים ולהורים עם ילדים - בסטודיו החדש שלהן.

שלומי חנוכה הוביל טורניר כדורגל משמח ומרגש להורים וילדים, שהיה הצלחה גדולה.

הילדים והאבות שיתפו פעולה במגרש בהתלהבות, ובסיום - כולם קיבלו מדליות ושוקולדים וסופגניות!

ביום חמישי בערב התקיימה הרצאה מיוחדת של **יהונתן דורון** - **"מחושך לאור"**, הרצאה מרתקת על תקופת ההתבגרות, האתגרים שהיא מביאה איתה, והאמונה שבשביל לגדל ילד - מספיק מבוגר אחד אחראי שמאמין בו. ההרצאה הייתה מרגשת ומעוררת השראה. תודה רבה **לסער גרעין** על הכנת והפעלת המערכת להרצאה במועדון חברים.

קבלת השבת הקהילתית נערכה באווירה חמימה וביתית במיוחד. תודה רבה למשפחת קרדוש - **גבי ומומיש** על ברכה/תפילה לקהילה. **לעמית, לירי וגיל** - על הדלקת נרות שבת וחנוכה, ועל הנוכחות המחבקת. תודה רבה למתנדבים שהביאו עוגיות לקבלת שבת. במהלך קבלת השבת נערכה גם שירה בציבור של שירי חנוכה עם **ליטל ברקן**, שליוותה במקצועיות ורגישות מחבקת. לצידה הצטרפו בהובלת השירה: **אור כרמי, רות בארי, ירדן ואלונה ברגר** - ויחד יצרו רגעים של שירה קהילתית מחממת לב.

שוק חנוכה - מסורת חדשה ביגור!
בערב טקס מירוך הלפיד התקיים שוק חנוכה ראשון מסוגו ברחבת חדר האוכל. האזור כולו הוא בגרילנדות צבעוניות ומרשימות, תודה **לעופר ושי (!) בארי, ודורון גרודמן**, שיצרו אווירה חגיגית ומוארת במיוחד. תודה ענקית לבעלי הדוכנים: **נבו ותומר גולדשטיין, שירלי, אמילי וסופיה קציר, שושנה רוזיאו, יהודית יובל, מימי גרטמן, ליטל ברקן ומורן לויתן** - שהביאו תוצרת ביתית, מטעמים ושפע מכל הלב.

טקס מירוך הלפיד התקיים בלב הקיבוץ, עם הדלקת נרות חנוכה, לפיד של אור ושיר סיום מקסים של **ליטל ברקן ונירית למדן**.

היה זה ערב קהילתי מרגש, מלא חום, אור ושייכות, תודה רבה **לעודד עמוס ורונן עוז**, שעזרו למדריכים ולנוער בכול הקשור למסלול הריצה והליווי. **לאילון דורפמן** שליווה אותנו במסלול בנחל חרוד ובכל מה שנלווה לו. המון תודה למדריכים **יהלי איילון, תומר פוגל, נטע רגב, הגר זוארץ, ליאון טנגיל ונוער בלוקונים**, שלא ויתרו על המסורת למרות התכניות רבות בתקופה הזו.

ולבסוף, תודה ענקית לצוות חנוכה: **איריס כרמי, דנה אגמון אמזלג ויוליה איריס** - שניהלו, תכננו, הפיקו והפעילו את כל השבוע הזה עם חיוך, נדיבות והתנדבות אין סופית. תודה רבה **לניר ואיתי קורן** על הגברה ותאורה מקצוענית בחג.

שיהיה לנו אור בלב ובחיים, כל השנה. חג שמח קיבוץ יגור!

יאנה פוליאק גרודמן

צילמו: יוליה איריס, איריס כרמי, ליהי זך, אורן גוטפריד, יצחק בוצר

צילום: יצחק בוצר

יום העלייה על הקרקע תשפ"ו

ברכת רמי פלג מנהל קהילה

אני רוצה לאחל לקיבוץ יגור בן ה-103 שנים ולישראל סלע בת 103, יום הולדת שמח.

אני רוצה להודות בשם כולנו לנורית זיידל, על 40 שנות פעילות בתחום הצרכים המיוחדים. נורית פעלה ברגישות רבה ובחום רב, המון המון תודה. אין זה קל להיות קיבוץ בן 103, בסה"כ 12 שנים מהניסוי הקיבוצי הראשון, דגניה. לשאת על הכתפיים את המורשת המכובדת והגאוה שהותוו כאן במהלך השנים,

בכל זאת, קיבוץ שנולד 26 שנים לפני קום המדינה.

דור הראשונים ייסדו התיישבות, גרו באוהלים כפרימוס, הביאו מים בעגלות תוך כדי ארגון האידיאולוגיה השיתופית ובד בבד תרמו ונכנסו מתחת לאלונקה של הקמת המדינה.

דור הבנים ובני הבנים חיזקו את הקיבוץ בענפים השונים ותרמו כל אחד כפי יכולתו בקיבוץ השיתופי כחברה השואפת לצדק ושיוויון.

והיום, במרחק 8 שנים משינוי אורחות החיים, אנו מנסים לראות איך אפשר גם לתת לפרט את החופש הכלכלי שלו וגם לראות איך אנו משמרים את מה שחשוב לנו כקיבוץ.

השינוי לא קורה ביום אחד והוא גם לא מפסיק אף פעם, מדי פעם קמים ועוצרים לחשוב, מה נכון לנו, ומה לא נכון לנו, בין אם יש כסף ובין אם אין.

אם אנחנו מסתכלים על הקיבוץ ממעוף הציפור ורוצים להסתכל על החצי הכוס המלאה, אנו רואים שבסה"כ מבחינה כלכלית מצבו של החבר הוטב, מערכת החינוך קיימת ולחברה הבוגרת והצעירה יש מגוון פעילויות נרחב. כשאני הולך ברחבי הקיבוץ, אני נפעם מפנית הטבע המיוחדת, שבה אנחנו נמצאים וחושב שבסה"כ אנו חיים בבועה בטוחה ונעימה בתוך מדינה שמחפשת את דרכה...

מאחל לקיבוץ ולכולם, עוד הרבה שנים של שגשוג אישי וקיבוצי עם אהבת אדם וחיפוש הדרך לחברה טובה וערכית.

ביום שלישי 30.12.25 התכנסנו לציין יחד בערב חגיגי ונעים את " בטבת ולסכם את השנה שחלפה. הרמנו כוסית, התכבדנו בכיבוד עשיר, נהנינו מהשיר היגורי הנוסלטי "את זוכרת", וסיימנו בהרצאה מעלת חיוך של דינה איזון.

תודה רבה

לאבירים בירמן וצוות חדר האוכל, שדאגו לכיבוד טעים, והכי חשוב - הרבה דג מלוח! **לגדי רביב, מרי נהרי ומיכל שמיר**, שהנעימו בקולם והעלו געגועים ישנים.

ליעקב זך, שדאג למוסיקה הנעימה שליוותה את האירוע ולהגברה.

למיכל מלכין, שיצרה מצגת יפהפייה.

לגדעון זמיר ואריאלה ליון, שהגיעו, סידרו, סחבו, ייעצו, ניקו, קישטו ועזרו בכל דבר שהיה צריך.

תודה רבה **לאריאלה וולק**, שבירכה וריגשה.

ליותם לרנר, מעיין בין, תמוז לוגר, נועם

בירמן וארבל וילרוסה על ההגשה, הסידור והעזרה במהלך כל הערב.

למוטי ברש"ח, לנעם זיידל ולישי גינדין, שדאגו לקשט את השולחנות ברקפות מקסימות.

ולכל מי שהגיע, בריאות איתנה, ונקווה להמשך פעילות ברוכה!

צוות בריאות ורווחה

רגע לפני שמתחילים, תודה גדולה

קודם כול לצוות המיוחד שלי ולאנשים הנהדרים שתמיד שם, תמיד בשמחה:
לצוות המרפאה, ליהודית מחלב וצוות מרפאת השיניים, לתמיר לויתן - מקצועיים, מסורים ועם לב גדול. **ליעל נויפלד**, שדואגת במסירות כל יום לארוחת בוקר למבוגרים פה במועדון. **לאריאלה לוי**, שעזרה המון להרים את הערב הזה וביחד עם **אורנה לי חן** מובילות את מועדון ימי שלישי שבוע אחרי שבוע באהבה. לצוות האגרסל - **ללודמילה** עם כל החום והרצון לעזור, **וללה שלנו**, שמסיימת השבוע 35 שנים של עשייה, יצירתיות והמון נתינה. לצוות הצרכים המיוחדים - **אריאלה גרעין, נורית זיידל ובתיה טלמור** - צוות שמתחיל את דרכו ושתהיה המון הצלחה. תודה ענקית לצוות הבריאות והרווחה: **דליה ומיכל**, שנמצאות בשטח יום-יום עם לב ענק ורצון אדיר לראות כל אחד, **לנתן** האחד והיחיד - שבלעדיו הערב הזה, הטיולים, ההרצאות וההווה התרבותי פשוט לא היו קורים, **ולקרון טנא** על כל מה שקורה מאחורי הקלעים - בשקט ביעילות ומוטיבציה לעזור.

אנחנו נפגשים היום ביום העלייה לקרקע - יום שמחזיר אותנו לשורשים, לימים שבהם לא הכול היה ברור, אבל הכיוון היה ברור. יום שבו אנחנו עוצרים לרגע בתוך המציאות המורכבת של היום-יום, להסתכל על הדרך הארוכה, מהימים שבהם הכול היה עוד רעיון, חלום, אמונה גדולה והרבה מאוד עבודה קשה.

זה יום שמזכיר לנו שלא נולדנו לתוך קיבוץ מוכן. מישוהו כאן הלך לפני כולנו. מישוהו חרש, בנה, עדר, נלחם, התווכח, ויתר, האמין - וגם נשאר. המורשת הזאת לא נמצאת רק בסיפורים, שאתם מספרים לנכדים שלכם או בתמונות הישנות והמקסימות, שמכל מלכין אספה למצגת המקסימה מאחורי, אלא חיה כאן בינינו, בכל פנייה בקיבוץ, בכל בית, ובכל אדם שהולך כאן בין השבילים. השנה שחלפה הייתה שנה קשה. שנה של מלחמה, של דאגה מתמשכת, ושל חוסר ודאות שנכנס לכל בית. המציאות טלטלה וממשיכה לטלטל את כולנו - גם ברמה האישית והמשפחתית וגם כקהילה. ואם זה לא מספיק, אנחנו מתמודדים כאן בקיבוץ גם עם תקופה מורכבת מבחינה כלכלית, שלא נשאת רק במספרים או בדוחות - אלא מחלחלת ליחסים בין החברים.

אבל יום העלייה לקרקע מזכיר לנו דבר חשוב: הקיבוץ הזה לא נולד בתקופה של שפע וביטחון. הוא נבנה מתוך מחסור וקושי, ודווקא אז נוצרה כאן שותפות עמוקה שנמשכת כבר 103 שנים. הוא נבנה על ידי אנשים שבחרו, יום אחר יום, לבנות יחד. הם בחרו בשותפות, באחריות הדדית, ובאמונה עמוקה בכוח של קהילה.

הדור שבנה כאן את הקיבוץ השאיר לנו הרבה יותר מתשתיות ומבנים. הוא השאיר לנו יסודות של ערכים: לדעת להתווכח בלי להתפרק, לדעת לעבור תקופות קשות בלי לאבד את האנושיות, ולזכור שגם כשיש מחלוקות - אנחנו שייכים לאותו בית. ואולי זו התזכורת לאחריות שלנו היום - לשמור על מה שנבנה, להתאים אותו לזמן הזה, ולהעביר הלאה לדורות הבאים לא רק נכסים לשידוך, אלא ערכים: של שותפות, של כבוד ושל אחריות אחד לשני. לזכור שגם עכשיו, כשקשה, הבחירה להיות קהילה היא לא מובנת מאליה, אבל היא הבחירה הנכונה.

לסיום אני רוצה להודות לכם הוותיקים - על הדרך שהתוויתם יום אחרי יום ושנה אחרי שנה, על הנוכחות והמעורבות שלכם בקהילה, ועל התקווה שצמחה מתוך הדרך שלכם ומתוך ההתמדה והאמונה שגם בזמנים קשים אפשר להמשיך ולבנות, ובקיצור - על העבר, על ההווה, ועל זה שאתם חלק משמעותי מהעתיד שלנו.

נאחל לעצמנו ימים שקטים, ימים של עיניים טובות, יציבות ובריאות. שנמשיך לעמוד כקהילה כאן על הקרקע הזאת, ושנודע לשאוב מהעבר כוח ולבנות יחד עתיד טוב יותר. תודה רבה לכולכם.

יגור בשבילי אריאלה וולק

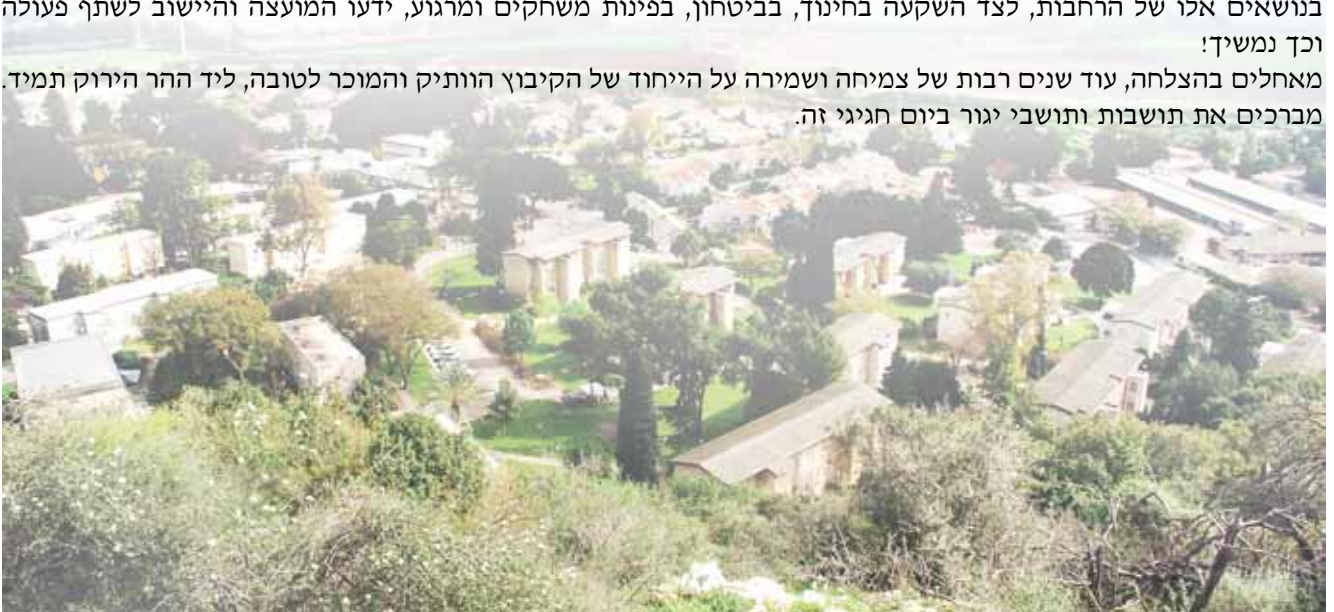
יגור בשבילי זה המון.
אלו החברים, שקיבלו אותי בזרועות פתוחות ובלב רחב ואישרו לי ללמוד הוראה מיד עם בואי ליגור.
אלו אנשים טובים באמצע ובקצה הדרך, שהיו שותפים ואפשרו.
זה ציבור גדול שנתן בי אימון ותמך במהלכים פורצי דרך שהובלנו בתחום החינוך.
זה בית ספר כרמל-זבולון שנולד כחלום והפך למציאות.
זה המקום בו מביט ההר בדמעות על העמק,
בזיכרון שאף פעם לא נגמר.
שם בדממה,
נמצאים חברי וחברותי שהיינו כל כך שותפים לדרך.
יגור בשבילי זה הנוף, הכרמל מעל והקישון לרגליו.
מצרפת מספר שורות משיר שכתבתי לפני מספר חדשים.

שיר אהבה לכרמל בהשראת יורם טהרלב

פקחת את עיני, היה אז אוגוסט לח וחם
וראיתי אותך מעלי, רחב, ירוק כל כך ורם.
עשינו היכרות בשנות העשרים המוקדמות לחיי
כשבחרתי ביגור ולא לגמרי באקראי.
לחשתי אז: "שלום, אני אריאלה מקיבוץ שטוח
הכול כל כך מוזר כאן ובחוצות נושבת רוח".
והכרמל בהתנשאות, ובשתיקה האופיינית
רק רמז כי הרוח לא תמיד כה קיצונית.
אז ידעתי כי אני, הכרמל, והרוח
עוד נרבה להיפגש לשוחח ולשוח.
והשיר מסתיים בשורות אלו:
חלפו עשרות שנים, הקסם ממש לא פג
הוא כנראה כבר ישאר אצלי לעד.
אתה "כרמל" ודאי שואל: על מה הרעש ומה המהומה?
הרי אני ניצב על מקומי מאות אלפי שנה...
וקיבוץ יגור... רק בן מאה (ושלוש).
מזל טוב לבית יגור!

ברכת ליגור עמוס נצר - ראש המועצה האזורית זבולון

היום, י' בטבת, מציינים 103 שנים לעלייה על הקרקע של קיבוץ יגור - הקיבוץ הגדול במועצה, המונה כ-1,600 תושבות ותושבים. קיבוץ שתמיד ידע לשמור על ערכים של שותפות וערכות הדדיות. בשנים האחרונות הקיבוץ מתמודד עם תהליכי שינוי עליהם החליט. כל העת הקיבוץ ממשיך להיות מבוקש כבית לבניו, שרוצים לבנות בו את עתידם. בנושאים אלו של הרחבות, לצד השקעה בחינוך, בביטחון, בפינוק משחקים ומרגוע, ידעו המועצה והיישוב לשתף פעולה וכך נמשיך! מאחלים בהצלחה, עוד שנים רבות של צמיחה ושמירה על הייחוד של הקיבוץ הוותיק והמוכר לטובה, ליד ההר הירוק תמיד. מברכים את תושבות ותושבי יגור ביום חגיגי זה.

מתנה לקהילה יקרה, שמנסה לשמור דרכה ביושרה ותבונה

באהבה, פרומקה ברקן

קָשִׁישׁ יָשִׁישׁ רוֹצֶה בְּקָשִׁישׁ
עוֹד קָצֵת לְהַרְגִישׁ לְהַנְהִיג לְהַגִּישׁ
אֶת כָּל שְׂצָבֵר מְעֻלּוּמָיו עַד עֲקָשִׁיו
יָדַע וְנָסִיוֹן חַיִּים לֹא יִסְלָא בָּפִז
כָּל מֶה שְׂרָאָה בְּעֵינָיו שְׁמַע בְּאֲזָנָיו
לְבוּ שְׂרָעַד בֵּין מְשָׁבֵר וּמֶה שְׂאָהָב
סִימָנִים וְעֻקְבוֹת יִשְׁאַרוּ אַחֲרָיו, לְתִמִּיד.

(נכתב לאחר ערב חג המשק המושקע, במועדון המבוגרים)

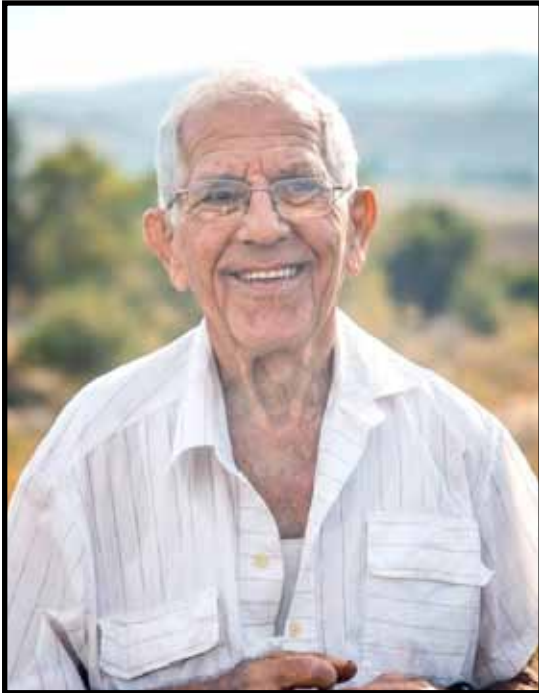
עלבוננו של חג המשק הנעלם

כשראיתי בתחילת חודש טבת את הבמה בחדר האוכל, שמחתי, הייתי בטוח, שזה להכנות ליום העלייה על הקרקע, או חג המשק. רק לקראת י' בטבת הבנתי, שזה למטרות אחרות, שגם הן טובות, ואני טועה, התאכזבתי. נכון, צוות המבוגרים הקדיש את אותו יום שלישי, שנפל על י' בטבת, לכיבוד ולברכות, אבל חג של יגור לא היה, התאכזבתי. גם ארוחת צהריים חגיגית, שהיתה נהוגה בשנים קודמות, לא היתה. לדעתי, הכנראה, הלא קובעת, דווקא כשנופלת תקופה של חילוקי דעות, או מצוקה כלכלית או חברתית, ישנה חשיבות יתרה לפעילות חברתית או תרבותית. ראוי למוסדות יגור לקחת את זה בחשבון.

הלל לויתן

תגובה יאנה פוליאק גרודמן (ועדת תרבות):

תודה להלל על ההערה הנכונה. מזה כמה שנים, שאנו מציינים את חג המשק, אמנם לא בתאריך ההיסטורי, בערב שירים וסיפורים אישיים במועדון פורמט מאוד יפה ומרגש. אני מאוד מקווה שנצליח לעשות זאת גם השנה, ותימצא הדרך, בשנים הבאות, למרות עומסי החנוכה ואירועי השנה האזרחית, לקיימו סמוך יותר למועד העלייה על הקרקע. אני פונה לחברים להצטרף למעגלי העשייה בתרבות, דרך הצוותים של החגים ובכלל.

אביטל תבורי - לזכרו

אביטל תבורי נולד ב-20.10.1929 להוריו איטה ובנימין ואח לכרמלה. בן יגור, ילדותו ונעוריו עברו עליו בחברת בני מחזור ג' ביגור, בין אוהלים, צריפים ובניינים בודדים - נופי יגור הצעירה.

אביטל נישא לדרורה, בת יגור, ב-1954. יחד הביאו לעולם את איילת, דלית, טל, הדס ורן. עם השנים התפתחו ענפי המשפחה, ואביטל זכה לראות נכדים ונינים.

אביטל עבד ביגור, בין השאר, ברפת, בלגין ובנגריה. שנתיים התגייסה המשפחה לעזרת מלכיה, הקיבוץ הצעיר שיגור אימצה.

אביטל היה מכור לנופי ארץ ישראל בין הכרמל לתבור והרבה מעבר להם.

סקרנותו הובילה אותו, אחרי גיל ארבעים, חזרה לספסל הלימודים, ללימודי ארץ ישראל באוניברסיטת חיפה. במסגרת לימודיו ואחריהם אביטל הרחיב את מסעותיו בנופי ישראל והדריך טיולים. הצמא למראות הנוף לא שכך מעולם.

בשנים האחרונות, למרות מגבלות הגיל, לא ויתר אביטל על

הליכה יומית בשבילי יגור, במורדות הכרמל. אפילו בימי החורף הקרים הלך בסנדלים ובמכנסיים קצרים והפך להיות חלק מהנוף היגורי.

אביטל היה איש משפחה, אוהב ואהוב.

נוח בשלום בחיק הכרמל שכל כך אהבת.

יהי זכרו בליבנו.

אבא שלנו, אביטל

ילד ההר, צבר יפה וטהור. חש את האדמה תחת רגליו ושואף לאוויר פסגות מרגע שעמד על דעתו. קיבוצניק בכל נימי נפשו. נולד כאן, לרגלי הכרמל, וחי איתו ולידו 96 שנים. חורש את שבילי ההר ומכיר כל פיתול. כשאומרים: האדם אינו אלא תבנית נוף מולדתו - אני חושבת עליך, אבא, הדוגמה הכי מוחשית למשפט הזה.

ילדותך - הילדות היפה והתמימה של פעם, עם קהילה הדוקה ומגוננת ועם אחותך כרמלה, הדודה האהובה שלנו זכרונה לשלום, הילדה הראשונה של הקיבוץ. הגם שנחרטו בזכרונותיך רישומים של מאורעות המרד והמנדט הבריטי - בכל סיפוריך עברו כחוט השני המתקוות והשובבות של חבורת הילדים, אשר גדלו להיות נערים. אנחנו שתינו בצמא את שלל סיפורי הילדות, סיפורי הצבא והטיולים - סיפורים שהתגבשו בערוב ימך לספר זכרונות יקר ערך.

ומה עושה קיבוצניק אמיתי של פעם? מתייצב לכל מה שצריך: ברפת - אלוף החליבות וטיפול בפרות הכי בעייתיות. במטבח - מבשל, בחדר האוכל - מארגן סדרים חדשים, במפעל לגין - עובד במסירות כפועל וכמנהל, ועוד ועוד... ותמיד, תמיד - מטייל ומוביל טיולים עם ילדים ומבוגרים, חולק את הידע השופע שלך, ומהווה דוגמה לכושר מופתי וקלילות.

עם אמא שלנו דרורה ז"ל הקמת משפחה לתפארת, וכל הילדים, הנכדים והנינים, ספגו ממך בתורם את אהבת הארץ והצינונות שלך. בכל התכנסות משפחתית הוחלפו חוויות טיולים, ולא נשכח את הטיול האגדי לסין, שאירגן לך שירין היקר לכבוד שנת התשעים! היה זה סיכום מפואר, אך בהחלט לא אחרון, לשנים של טיפוס קליל במעלה הרים ודילוג מנקודת תצפית טובה אחת לזו שעוד יותר טובה ממנה.

כי זהו אבא שלנו, אביטל - טולה: חפשו אותו תמיד בנקודה הגבוהה ביותר, עם מכנסיים קצרים, סנדלים וכובע טמבל.

בני הכיתה כתבו לי הבוקר זכרונות כל כך יפים ומרגשים, והנה אחד מהם: "אני נזכר בטיול לאילת על הר ארדון בבוקר חורפי, אביטל עומד ומסביר במכנסיים קצרים, והנוער מנסה להתחבא מהרוח מאחורי אבנים".

הקהילה ההדוקה שעטפה אותך בילדות - לא נס ליחה, ובשנים האחרונות אנחנו, המשפחה, הרגשנו זכות גדולה לקבל את האהבה והתמיכה של כל הסובבים אותך.

אבא, אתה המשכת להיות שובב גם בגיל תשעים, ונודה שלפעמים עשית לנו דפיקות לב, כשהחלטת, למשל, לצאת להר לבדך. לא פעם חזרת חבול ושרוט אך מרוצה ומחייך, וזכית מייד לטיפול המסור ולדאגה של כל הקיבוץ... "מה אתם דואגים לי"? היה המשפט שחזר על עצמו בכל מיני גירסאות. "זה כלום, לא קרה לי כלום". באמת לא התרגשת משום דבר. כך כתבה הבוקר עוד חברה יקרה: "אביטל בשבילי זה תמיד חיוך. שום דבר לא קשה".

הפרק האחרון של חייך כבר היה יותר קשה. וכאן זכינו לטיפול של גלנדה הנהדרת והמסורה, שממש אימצה אותך להיות אבא בשבילה, ודאגה לך לכל צורך עד הרגעים האחרונים. תודה לך גלנדה היקרה. תודה גדולה לצוות המרפאה ולצוות הגיל השלישי ביגור, ששמרו איתנו על קשר הדוק והוכיחו לנו את כוחה של האיכפתיות. קהילה שעוטפת, כבר אמרתי?

אחרונה אהובה לתודה היא ארבל, הנכדה שאין כמוה בעולם, נושאת במשימת הטיפול והדאגה, והיא תמיד שם בשבילך ובשבילנו.

אבא, השלמת מסע חיים מפואר. נזכור אותך הולך בהרים ושר, מצלם המון תמונות יפות, מנגן במפוחית, נהנה מעוגה טובה, ומספר סיפורים לרוב.

אוהבים, הילדים וכל המשפחה שלך

סבא שלי -

בראש השנה עוד אכלנו ארוחת חג ביחד. הגעת אליי הביתה, ישבנו סביב השולחן וסיפרת סיפורים. ביום כיפור כבר לא הצלחת לעמוד על הרגליים. ישבת על כסא הגלגלים ואני וטל טיילנו איתך ברחבי הקיבוץ. התיישבנו איתך בגן שרון השוקק ילדים, וליבי נשבר. היית צל של עצמך, ואני הבנתי את זה לראשונה. סבא חזק שלי - הייתה לי זכות להיות הנכדה שלך, הייתה לי זכות שטיפלת בי כילדה וזכות לטפל בך בשנותיך האחרונות.

כעת אתה ישן שינה עמוקה למרגלות הכרמל - ההר אליו ברחת כשחיפשת מסתור - ההר שהשאיר אותך צעיר לנצח. הבוקר, לאחר שנשמת את נשימתך האחרונה, עליתי לספר לו - להר, שאתה כבר לא תצעד בשבילים שלו.

סיפרתי לו שמעכשיו אתה תשכב בצילו.

ביקשתי שישמור עלייך ועל הזכרונות.

והודתי לו על שהיה עולם שלם בשבילך סבא

אוהבת תמיד וזוכרת כל רגע איתך.

ארבל

טולה יקר לי מאוד

כמה זה קשה לרשום אליך משהו בלשון עבר ולא להיות לידך.

זכרונות כל כך יפים וממלאים מלווים אותי כשאני חושב עליך.

זיכרון ראשון - טיול של הקיבוץ, ואני ילד חצוף, שמבקש ממך לסגור את החלון באוטובוס, כדי שנוכל לראות את הסרט ששם הנהג בטלוויזיה, ואתה אומר: "מה שמעניין לראות נמצא בעד החלון, לא על המרקע!"

זיכרון שני - טיול אופניים של הקיבוץ, אתה על הגבעה "מחוץ למסלול" בתוככי מדבר יהודה. אני המאסף ואתה עוד רחוק למעלה. אולי שווה לדאוג? מגיע חבר ואומר, שאתה תמצא את דרכך ותגיע לעצירה הבאה.

זיכרון שלישי - אני בדחילו מעז לשאול אם, אולי, תוכל לקחת אותי איתך לשיטוט הבא מחוץ לשביל... אני פשוט עד עכשיו מאוד רגיל ללכת בשביל... ואולי תוכל לעזור לי עם זה?

"אין בעיה, ובשמחה, אבל - צריך לקום מוקדם".

זיכרון חזק נוסף - השכם בבוקר של שבת חורף (אני חייל וקשה לקום בבוקר של שבת), גשם, הוואדי קצת זורם ואנו עולים בנחל נחש. סבוך, רטוב, והמפלים לעיתים מבקשים טיפוס של כמה מטרים ואתה לא מזמן חגגת 75.

וכך זכיתי בנוכחותך לצבור זיכרונות בחברתך - לקום מוקדם, ממש קצת צידה (רצוי מתוקה) ותה חם, נפגשים ויוצאים - לאן? לאן שרוצים.

וכך הצטברו עוד ועוד זכרונות, כאלו שלך - מהילדות במשק, מראשית צה"ל והמדינה (מראשית ההר?) מהשבת השחורה, מהטיולים בעולם עם דרורה, מהנגריה.

וכאלו שלנו - לבקר את השושן הצחור בנחל אלון, את המחצבה הגדולה ליד נשר, את מטע הזיתים העתיקים בגובה הכרמל, את שביל ישראל - בדרום ובצפון (לכבוד יומולדת 80), את חרשים והר הגליל הגבוה, את תל ערד ודרום הר חברון ואז בטרמפים הביתה - אתה בראש ואני אחריך, לומד לצאת מהשביל.

לומד את החכמה שבהליכה, את הלהנות מהדרך, לומד להכיר, להסתקן ולחקור,
לומד את ההר ואת הארץ, לומד להביט בפרח ופקעת - פשוט להביט.

טולה יקר, אתה הינך זיכרון.
זיכרון לכל מה שיפה, פשוט וחכם בארץ הזאת. זיכרון של חריצות ועבודה, של חקרנות ולמידה.
זיכרון של אמת, כנות, הנאה ממה שיש, ומה שכאן. זיכרון כל כך יפה של פשטות וחכמה של הדרך.
אתה היית זיכרון, וכעת הינך זיכרון - כל כך יפה ומתוק.

גופך העייף כעת נח, ואני בטוח שנשמתך כבר בעולמות של מעלה, רואה נופים חדשים ואתה מחייך את החיוך
שבע הרצון הצנוע שלך, נכון לטיול הבא.
היה לי ברור, שכאשר גופך לא יוכל יותר ללכת, תהיה חייב ללכת...
תודה על כל רגע איתך.

חברך ותלמידך, ליאב ליבנה מהצרי

לאביטל היקר

עם הגיעך לגבורות -
גיל שמונים?
מה זה שמונים?
אצלך זה כמו שישים.
כי גיל שמונים - זה לא הולך ברגל,
רק אתה תמיד - הולך ברגל,
ביום, בליל, בערפל -
אותך נמצא על הכרמל.
אז אביטל -
היום אתה בעצם בן שישים, נניח,
ולכן ניתן לעוד עשרים להשכיח,
עד שתגיע למאה ועשרים,
או אז נוכל להניח.
ועד אז -
ביום, בליל, בערפל,
המשך לטייל ברחבי ישראל.
בברכת המון בריאות וכוח להמשך
מאחלת קבוצת המטיילים.
רוחלה מלכין (20.10.2009)

מתוך ברכת יום הולדת 70

לאבא, אביטל
כשיגור היתה קטנה בערך בת שבע
התחיל מחזור אביטל בטבע,
כשיגור היתה עוד תמימה ויפה
חרשת אותה, אוהב, ברגל יחפה.
ומאז, 70 שנה, כמו רומן שמלבלב
אתם קשורים זה בזה בחוטים של הלב.
האלבום של יגור, ממש כמו צילומך
מראה את פניה, ימיה - ימיד
והזמן שחרט את השירים בתקליטים
השאיר על שניכם גם שבילים, גם קמטים.
אתם מכירים זה את זה כבר שבעים שנה.
ומהרומן הזה, אפילו, יצאה גם חתונה.
עם דרורה ברדיצ'בסקי הקמת שושלת.
ראשונה עם השחר הפציעה איילת
אחרי הגיעו דלית, טל, הדס,
ורן, האחרון חביב, אל ההסטוריה נכנס.
ומאז, 70 שנה, אתה ממשיך לטייל
עם הנכדים, כמו שאיתנו על מורדות הכרמל.
בין שלוש המלחמות התגייסת להשקיע
אהבת המולדת בעזרה למלכיה
ובאותה חריצות, התמדה ועשייה
עבדת כאן ברפת, בלגין ובתריסיה.
אך רוחות השינוי, 70 שנה בין תרומה לתמורה
ואתה, כמו כולנו, בין הטוב והרע.
אותן רוחות לפעמים מביאות מדי פעם
ימים רחוקים שהיה בהם טעם
עם שמות ומקומות מהתקופה שעברה
ימים בירוביג'אן והשבת השחורה
ואתה, 70 שנה ליבך יוצא לעוד טיול
בשביל זה אתה מוכן לעבור כל גבול, כלומר חו"ל
גם היום קורא האופק בצלילים ובצבע
אל הילד שלך לחזור אל הטבע
להדריך, לטייל, להרגיש את ההר
ולנשום את היופי שאיננו נגמר.

מ"שטראוס באהבה" – ל"צובעים עתיד"

עבור החיילים - חלקם עולים חדשים וחלקם מישראל, אך ללא עורך משפחה.

שאלה לעדי, למה אתה עובד עם קהילות?

תשובה: בין גיל 18 ל-30 חייתי בקהילה, שחיברה בין אמנות, חינוך ואנשים. התקופה הזו לימדה אותי ונתנה לי כלים להשתמש באומנות כדי לפתוח לבבות, לחבר בין אנשים ולשנות את אווירה של מקום. מאז ועד היום אני עובד עם קבוצות ואוכלוסיות בכל הגילאים, ומה שמניע אותי זה לראות איך אנשים נכנסים לתהליך יצירה, מגלים יכולות חדשות, מתחברים לאנשים שלא חשבו שיתחברו, ומשאירים חותם במקום שבו הם חיים. הדבר המשמעותי באמת קורה כשהציור שנשאר על הקיר בסוף התהליך - הוא שלהם. הם יודעים איפה צבעו, במה השפיעו ואיך זה קרה. זה מחזק אחריות, חיבור ושייכות, ונותן להם תחושה שהם יכולים להשפיע על המרחב שבו הם חיים.

זו חוויה שנשארת הרבה אחרי שהפריקט מסתיים.

(עזרה בהכנת הכתבה: דליה לויתן, צילם: יצחק בוצר)

בהמשך להקמת פינת הישיבה בבניין החיילים בכרם (מעל הגשר התחתון על שפת הוואדי) לפני כחודשיים, חזרו השבוע שוב עובדי הנהלת שטראוס, בשיתוף עמותת "רותם" למען הקהילה, להוספת ציור קיר למתחם.

הציור נוצר במסגרת מיזם "צובעים עתיד" - מיזם משותף של עמותת "רותם למען הקהילה" ושל האמן עדי יונתן, שבמסגרתו "אנו יוצרים פרויקטים קהילתיים של ציורי קיר במקומות שנפגעו באופן ישיר מהמלחמה, במימון פרויקט "שחר" של מכון שחרית וה-FNL Funds for New Leadership (FNL) קרן אמריקאית שתומכת במיזמים חברתיים.

האמן שמאחורי הציור, עדי יונתן כהן, מסביר:

הציור, "שקיעה" משלב דמות של אישה מחייכת ומלאת חיים ולצידה פרח חרצית - פרח נפוץ בישראל, המסמל תמימות, נאמנות והיכולת לשמור סוד, ערכים שרבים מהחיילים הבודדים יכולים להזדהות איתם. ברקע מופיעים הר ושקיעה, המייצגים את נופי יגור והחיבור למקום. האלמנטים נבחרו מתוך רצון לייצר תחושת בית, שייכות והיטמעות בארץ

ספר ילדים חדש ליונה ספר

פרסום שני ספרים בחודש אחד!

מתוך גב הספר:

סיפור על ידידות בת יומיים, שנקמת בין גיבורת הסיפור לבין "האפור הקטן", שאמא שלו קראה לו "זה שיפחיד את החתול". יחד הם צופים בסדרה "מרקו", מפטפטים, אוכלים פופקורן, עד שקורה למרקו משהו מבהיל... הרעיון לסיפור נולד מביקור של אפור, קטן וזריז בביתה של יונה.

כיצד שני ספרים ראו אור בחודש אחד?

באחת ההוצאות עבדו מהר מכרגיל ובשנייה לאט מהמקובל. כך יצא ששני הספרים ראו אור באותו חודש.

הספר ראה אור בהוצאת ספריית פועלים.

איורים: הילה רוזיליו

ניתן לרכוש אותו בהנחה אצל יונה.